



Venner i frikvarteret

Jason kunne ikke lide at spille fodbold med de andre børn.

Gayle Kinney-Cornelius
(Baseret på en virkelig hændelse)

Hver dag i frikvarteret sad Jason i skyggen af et træ og læste en bog. De fleste af de andre børn spillede fodbold. Jason havde spillet med dem før, men han kunne ikke lide det. Han var ikke særlig god til at løbe hurtigt eller til at sparke til bolden. Og det gjorde ham utilpas at være sammen med en masse børn, der løb og råbte.

Men Jason kunne ikke lide at føle sig ensom og udelukket. De andre børn så ud til at have det så sjovt! Han ville også gerne have det sjovt med venner.

En dag i frikvarteret så Jason op fra sin bog. Han lagde mærke til Kira, der sad ved et bord og læste. Så så han Mark, der sparkede en sten mod en mur. Hvorfor spillede de ikke fodbold ligesom alle de andre?

Den næste dag kiggede Jason rundt igen. Kira læste ved bordet, ligesom i går. Mark sad på jorden. Han snurrede noget græs rundt mellem fingrene. Jason satte sig til at læse igen. Men han blev ved med at kigge op på Kira og Mark. Måske kunne de også lide at lave stille ting.

Den eftermiddag talte Jason med mor. »Hver dag i frikvarteret læser jeg en bog,« sagde han. »Men de andre børn spiller fodbold.«

»Det er der ikke noget galt i,« sagde mor og smilede. »Sådan var jeg også, da jeg var på din alder. Jeg læste altid.«

Jason smilede igen. Han kunne godt lide det, når han og mor læste bøger sammen.

»Jeg troede, at jeg var den eneste, der ikke kunne

lide fodbold,« sagde Jason. »Men der er to andre børn, der heller ikke spiller.« Han fortalte mor om Kira og Mark.

»Måske kunne du være deres ven,« sagde mor.

Jason nikkede. »Måske. Men jeg ved ikke, hvad jeg skal lave med dem.«

»Tja, både du og Kira kan godt lide at læse, men det er noget, man gør alene,« sagde mor. »Hvad kan du ellers lide at lave?«

»Jeg kan godt lide at spille dam,« sagde Jason. »Og der er et spillebræt i skolen.«

»Hmm,« sagde mor. »Hvad kunne du gøre med det spillebræt? Måske i frikvarteret?« Hun lod som om, hun tænkte over det.

Jason grinede. »Jeg tror, jeg har en idé.«

Næste dag, da klokken ringede ud til frikvarteret, greb Jason spillebrættet. Han gik hen til det bord, hvor Kira læste. Da hun så op, holdt han spillet frem.

»Vil du starte en turnering?«

»Måske,« sagde Kira. »Men vi er kun to.«

»Lige et øjeblik,« sagde Jason. Han løb over til Mark, som igen sad i græsset.

»Hej Mark,« sagde Jason. »Vil du spille dam? Vi kunne starte en turnering.«

Mark smilede. »Jeg spiller dam med min far,« sagde han. »Jeg er ret god til det.«

»Okay!« Jason smilede igen. »Lad os spille.« ●

Denne historie fandt sted i USA.